

В ПАМЕТ НА СВЕТИ СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК ЕВТИХИЙ

Свети Евтихий произхождал от град Севастопол. Като чул благовестието за името Христово, той оставил родителите и приятелите си и дошъл при любимия ученик и апостол Йоан Богослов. Като го следвал навсякъде и подражавал на житието му, свети Евтихий се поучавал от него на божествена премъдрост и черпел от него, като от извор, Божия благодат. Като се произпълнил с апостолска ревност, свети Евтихий ревностно изкоренявал бесовската прелест. Срещайки свети апостол Павел, Евтихий станал негов спътник и много се потрудил заедно с него, проповядвайки Евангелието и понасяйки мъжествено всички злочестини; ето защо свети Евтихий е считан за ученик и на евангелист Йоан Богослов, и на свети апостол Павел.

Свети Евтихий е причислен също и към числото на малките апостоли и се нарича апостол, въпреки че не влиза в числото на седемдесетте; той е удостоен с това име, защото се потрудил с най-старшите апостоли, благовестейки името на нашия Господ Иисус Христос, а също и защото бил поставен от тях за епископ за служение на словото и за принасяне на безкръвната жертва, и накрая, защото обиколил много страни с проповед за Христовото име не само с другите апостоли, но и сам. Впрочем, той не проповядвал сам Евангелието, тъй като винаги имал за свой спътник ангел Божий, който го подкрепял и му предсказвал всичко, което щяло да се случи с него. Този Христов апостол навсякъде понасял с търпение и затварянето в тъмници, и побоищата, страдайки мъжествено за своя Господ.

ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ

Веднѣж, когато свети Евтихий бил затворен в тъмница и измъчван дълго време от глад, Бог му изпратил хляб от небето; този хляб бил донесен от невидима ръка; като изял хляба, Христовият апостол дотолкова се укрепил, че счел за нищожни всички мъчения, на които го предавали.

Друг път, когато бил окачен гол на едно дърво за мъчения и бил разкъсван с железни остриета, заедно с кръвта от чистото му тяло изтекло и благовонно миро и изпълнило въздуха с благоухание.

След това, когато хвърлили светия апостол в буен огън, внезапно се чул гръм от небето, излял се проливен дъжд с град и загасил огъня, а светецът останал жив и невредим и прославил Господа.

Светецът бил хвърлен на зверовете, за да го разкъсат, но щом го видели, те станали кротки като овце. Но най-чудно било това, че лъвът, пуснат срещу него, проговорил с човешки глас, прославил величието на нашия Господ и Спасител Иисус Христос и много изумил и дори довел в ужас всички, които наблюдавали зрелището.

Но какво чудно има в това? Нима Този, Който в древността могъл да отвори устата на Валаамовата ослица (виж Числ. 22:28–31), не би могъл и сега да отвори устата на лъва, за да проговори на човешки език, за изобличение и посрамване на нечестивите и за прослава на всемогъщата Си сила? Един и Същ Господ присъствал и чудотворил и тук, и там.

За края на подвига на светия апостол е известно, че той бил доведен вързан от Ефес в родния си град Севастопол и там загинал. Службата, написана за него в Минея, споменава за начина на смъртта му: с меч била отсечена неговата честна глава, която Бог увенчал с благолепния венец на победата.

© Жития на светиите, преведени на български език от църковно-славянския текст на Чети-минеите ("Четьи-Минеи") на св. Димитрий Ростовски.